

[Dagmar Mørk Jensen]

man skal ofre flere kræfter på dem, når der er så hårdt brug for disse kræfter andre steder, og derfor vil de ikke være med i behandlingen, og metadon uden pædagogisk behandling er ikke nogen behandling. De hævder også, at det ikke hjælper noget. Narkomanerne skaffer sig yderligere stoffer ved siden af. De søger tilbage til miljøet. Andre påstår, at ofrene trods alt får en bedre tilværelse, og at det dog hjælper noget.

Uanset at det giver én kuldegysninger, når man taler om forsøg med mennesker, er det så alvorligt et problem, at der må gøres noget. Vi må med beklagelse konstatere, at den rapport, der foreligger om forsøg i København, ikke viser overbevisende resultater. Måske skyldes det, at ressourcerne har været for få, måske skyldes det, at man ikke har fundet frem til det rigtige samarbejde. Hvis man skal fortsætte, er det derfor sandsynligt, at man skal satse mere på de praktiserende læger, måske i samarbejde med et forsøgs-hold. I øvrigt anfægter vi ikke på noget tidspunkt lægernes ordinationsret, men måske kunne der komme noget godt ud af et samarbejde mellem forsøgsklinikken og de praktiserende læger.

Jeg vil gentage: vi er ikke parat til at gå ind for metadonbehandling, men vi vil gerne vide noget mere om det.

Til slut vil jeg takke ministeren for redegørelsen og for de initiativer, der er taget og vil blive taget for at løse dette sociale problem. Hvad enten det er videnskabeligt korrekt eller ej at betragte det som en sygdom, må problemet i hvert fald behandles med samme alvor som de livstruende sygdomme, som vi sætter alt ind på at komme til livs.

Birgith Mogensen (CD):

CD er meget for glad for socialministerens redegørelse om de forskellige sider af narkotikaproblemet. Derom senere. Først et tilbageblik.

Under den socialdemokratiske regering – det var den 27. januar 1981 – fremsatte CD et forslag til folketingsbeslutning om en reform til bekæmpelse og behandling af ungdomsnarkomani. Vi fik ikke den støtte, vi havde håbet på. De gennemgående oratoriske vendinger fra hovedparten af partiernes ordførere gik ud på, at reformforslaget var alt for omfattende og gennemgribende.

Året efter, den 16. februar 1982, delte CD narkobekæmpelsesproblemet op i to forslag: det ene om oprettelse af et narkotikaråd og det andet om etablering af et centralt og landsdækkende register over narkotikamisbrugere. Heller ikke disse to forslag bed så meget på folketingets flertal, at vi kunne arbejde videre med dette meget vigtige problem.

Men – og det skal siges med glæde – om-talen og mediedebatten angående de nævnte lov- og beslutningsforslag var igangsætterere med hensyn til et mere effektivt oplysningsarbejde rettet mod faregruppen de 12–20-årige.

Der skete også det, at politiets og toldvæsenets mandskab blev udvidet, og nye opklaringsbeføjelser medvirkede i høj grad til, at afsløring af narkotikaforbrydelser samt beslaglæggelse af illegal import af narkotika blev mere end fordoblet i 1983.

Det var værdifulde fremskridt med hensyn til en del af narkobekæmpelsesproblemet, men slet ikke tilstrækkeligt til at få problemet under kontrol. Der kom nye narkomaner til, og nytteløse behandlinger og helbredelsesmetoder fortsatte stort set uforandret. Ganske vist gik flere praktiserende læger ind for at langtidsmetadonbehandle de ældre, mest syge kriminelle og på andre måder hårdt belastede narkomaner, men desværre fulgte de socialpædagogiske behandlingsinstitutioner ikke disse lægeforsøg op med den velvillige sideløbende hjælp, som man burde have kunnet forvente, hvis et sådant samarbejde skulle have udviklet sig helt naturligt og positivt for en 2–3 år siden. Jeg er sikker på, at vi i så fald nu havde kunnet nøjes med at debattere fremtidige detailemner for at komme dette grusomme ungdomsproblem helt til livs.

Når denne situation desværre ikke er højaktuel, mener jeg, at hovedgrunden er, som følger: en ret stor del af de socialpædagogiske behandlere ønsker monopol på behandling af ungdomsnarkomaner. De ønsker ikke at dele deres erfaring med psykologer og læger m.fl., som også er i besiddelse af værdifuld viden på dette sygdomsområde.

Det var lidt nostalgi og et billede af et hidtil dårligt organiseret og ikke godt koordineret samarbejde mellem mange gode fagfolk, der altså bare bider ad hinandens meto-